

PRÒLEG

Només per la primera part, de ritmes accentuals insòlits, que hem estat molt pocs a freqüentar en català, coneixem el motiu d'aquest *Rèquiem blau*: es tracta d'una elegia, i cal llegir-lo des d'aquest angle personalíssim, tot i que les dades objectives de la figura evocada ultrapassin el clos privat.

Però de qui parlen aquests poemes no és d'una nissaga, ni menys encara d'un nom i d'un cognom, sinó d'una persona concreta, del seu paper en l'imaginari afectiu —i en la realitat afectiva i efectiva— de l'autor.

El desplegament —amb aptesa singular— d'aquelles mètriques inusuals a què acabo d'alludir cedeix després ràpidament el lloc a una escriptura molt més el·líptica: sense la primera part, les altres només ens permetrien d'entrellucar el detonador del mecanisme, i, disparades com són en direccions diverses, esdevindrien, a voltes, hermètiques. Inversament, la presència de la primera part atorga ple sentit a la desfilada d'imatges com «La Joana d'Arc del carrer Perill», i assolim així, d'un costat, el territori de la revolta i de la subversió moral, i, de l'altre, el jardí arrasat de la tendresa.

Sobta, sempre, la capacitat d'atènyer el nervi viu del líric genuí: en gairebé deu anys de silenci públic, d'ençà del seu darrer lliurament editat, el poeta ha conquerit no tan sols una versatilitat expressiva gens habitual, sinó també una seguretat de to que no exclou la vulnerabilitat, i alhora una vulnerabilitat que no estalvia, si s'escau, ni la invectiva ni l'engima.

La veu és, a la seva manera, inconfusible i única: els mots són a vegades torbadors, o bé per inesperats o bé per canviantment tornassolats, com si el poeta tingués el do de trobar sempre el viarany de la fuga cap a contrades inaudites.

Tot plegat és indubtablement un plant; però el poeta es dreça i increpa i percaça i finalment es retroba tot sol amb si mateix, a l'espill del poema. És llavors que els lectors veiem que té la nostra cara.

PERE GIMFERRER